

[Fuglsang.]

hastigt voksende bysamfund og de problemer, der opstår i forbindelse med vore stor kommuner.

Det, som forslaget fremmer, er først og fremmest den uhyggelige og skadelige spekulation, som kun kan gavne de få, som i forvejen lever højt på den samfundsmæssige udvikling, og det er ikke deres interesser, vi ønsker at varetage; derfor stemmer vi imod.

Flygaard (DR):

Et så unuanceret lovforslag kan vi ikke støtte. Vi synes faktisk, at det er tidsspilde at bruge folketingets tid til noget sådant.

Vi vil da ikke afvise, at der kan være bestemmelser, som skal ændres, fordi de måske er for restriktive, og at der også kan være andre forhold, man måske skulle se på. Men når man lægger det op som tilfældet er, så spærrer man efter vor opfattelse af for enhver form for en blot nogenlunde fornuftig forhandling. Vi synes, at det er fornuftigt at have en lov om by- og landzoner af hensyn til placering af industriområder, boligområder osv., hvilket også andre ordførere har været inde på. Efter vor opfattelse vil lovforslagets gennemførelse åbne yderligere for den spekulation i jord og fast ejendom, som vi i høj grad må vende os imod.

Jeg skal da bare slutte med en enkelt bemærkning: Herre, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gøre!

Ordføreren for forslagsstillerne (*Hans Bjerregaard*) (FP):

Jeg blev meget overrasket, da hr. Bernhard Baunsgaard i tirsdags under udskrivningslovens tredje behandling sagde: nu har man tygget drøv længe nok på det lovforslag, lad os nu se at få det vedtaget. Jeg tænkte, at det dog var en besynderlig indstilling at have til det ansvarsfulde arbejde, der udføres i dette høje ting; men det er utvivlsomt den samme indstilling man har haft, da man vedtog loven om by- og landzoner. Denne lov har nemlig i bedste fald ingen betydning og i værste fald fuldstændig sat en stopper for enhver form for udvikling, alt efter hvordan man tolker loven. Det har man da også hørt her, og det blev man klar over i boligministeriet sidste år, og man udsendte så en brugsanvisning til loven i form af cirkulære nr. 87 af 25. april 1973,

formodentlig i håb om, at problemerne så var overstået. Det har man da også lov til at håbe, at de er; men det er de bare ikke.

Jeg kan trække nogle enkelte punkter fra lovens bestemmelser frem. Bl. a. står der i § 1:

„Denne lov har til formål . . . at bidrage til, at der til enhver tid forefindes et passende udbud af bygge- og byggemodnet jord.“

Det har gennem de sidste 4-5 år været så godt som umuligt at opdrive en såkaldt kommunalt udstykket byggegrund, og når der endelig har været enkelte til salg, har man oplevet, at købere har stået i kø i flere døgn for at få en billig kommunegrund, ja man har også oplevet, at der har været foretaget lodtrækning blandt køberne. Det er muligt, jeg har misforstået det, men jeg har altid troet, at kommunerne skulle administrere og ikke drive lotterivirksomhed.

Problemet havde ikke været så stort, hvis man ikke havde haft loven om tilbudspligt, men denne lov om tilbudspligt gør, at private, der ønsker at udstykke byggegrunde og eventuelt selv bebygge disse grunde, er tvunget til at give en pris for råjorden, der ligger væsentligt over det almindelige prisniveau for at være sikker på, at kommunen ikke overtager jorden og først udstykker grundene i små portioner engang ad åre. Dette er med til at bringe priserne på privat udstykkede byggegrunde op i et fuldstændig urimeligt niveau.

I lovens § 4 foreskrives det, at der skal inddrages jord i byzone svarende til det anslåede behov for en 12 års periode. Jeg kan dertil sige, at i de kommuner, hvor behovet er rigtigt anslået, er problemet ikke stort, hvorimod de kommuner, der har anslået behovet for småt, nu må i gang med at søge boligministeriet om dispensation for at ændre zonerne, og dette er en tidkrævende opgave.

Endnu værre er de mindre landsbysamfund stillet efter kommunesammenlægningen i storkommunerne, idet der her kun sker en udvikling ét eller måske to steder i kommunen, og i den resterende del af kommunen sættes udviklingen i stå med hjemmel i loven om by- og landzoner. Her sker det, at i løbet af få år er der så få skolesøgende børn, at skolen nedlægges, idet man uden hensyn til børnene påstår, at det er for dyrt